

РЕШЕНИЕ

№ 7737

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 15.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8501** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр.чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Делото е образувано по жалба на Министерството на образованието и науката срещу Решение № 291/07.08.2023г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/ по преписка № 174 от 2022г., с което е установено, че Министерството на образованието и науката /МОН/ е извършило дискриминация по признак „образование“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. по отношение на И. И. Ц..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и неговата цел. Посочва се, че КЗД не е изследвала процедурата за издаване на стикери за дипломи за завършена степен висше образование по Закона за висшето образование /ЗВО/, поради което изводите за наличие на дискриминация по отношение на И. И. Ц. били необосновани. Процедурата по издаване на стикери се развивала между висшето училище и министерството на образованието и науката /МОН/, като заявките постъпвали в информационна система и се проверявали автоматично в регистър на всички действащи и прекъснали студенти и докторанти по чл. 10, ал. 2, т. 3, б. „в“ ЗВО и чрез регистъра на завършилите студенти и докторанти. МОН предоставяло стикера на висшето учебно заведение, в случай че обучението е проведено в съответствие с нормативните изисквания.

По същество твърденията са, че съгласно чл. 5 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на образование по специалността „право“ и

образователно-квалификационна степен „магистър“ /Наредбата/ продължителността е не по-малко от 10 семестъра и минимален хорариум 3500 учебни часа. Посочва се, че данните в регистър „Завършили студенти и докторанти“ се подавали от висшите училища, които са провели обучението се установило, че И. И. Ц. не е изпълнил изискванията на Наредбата. Като неизпълнение се сочи, че Ц. е провел обучение във В. през учебната 2018-2019г. в рамките на един семестър в първи курс и един семестър в четвърти курс, през учебната 2019-2020г. е проведено обучение в рамките на два семестъра в пети курс и през учебната 2020-2021г. е проведено обучение в рамките на шести курс. От последното е направен извода, че обучението не е проведено в рамките на минималните изисквания от 10 семестъра. Установено е още, че не е била проведена и задължителната практика, не по-малко от две седмици годишно, както и че част от обучението на Ц. е проведено не в юридически факултет по см. на чл. 1, ал. 1 от Наредбата.

На следващо място сочи, че И. И. Ц. не е страна в производството по издаване на стикер, развило се между МОН и В., поради което не би могла да е налице дискриминация по отношение на лицето. В този смисъл сочи Определение № 7524/29.09.2022г., постановено по адм. дело № 5696/2022г. по описа на АССГ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от ю.к.С., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Комисия за защита от дискриминация за съдебно заседание не изпраща представител. В писмено становище по делото моли за отхвърляне на жалбата.

Заинтересованите страни

И. И. Ц. моли за отхвърляне на жалбата.

В. „Ч. Х.“, представляван от адв. Д., излага аргументи за неоснователност на жалбата и претендира разноски по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е започнало по жалба вх. № 44-00-2589/10.08.2022г. от И. И. Ц.. Твърденията в жалбата са, че Ц. през академичната 2018г./2019г. е бил приет като студент по специалността „Право“, магистърска програма, задочно обучение във Варненски свободен университет „Ч. Х.“ /В./, с факултетен номер[ЕИК]. Преди приема му като студент по цитираната специалност е завършил бакалавърска специалност „Противодействие на престъпността и опазване на обществения ред“ в Академия на Министерство на вътрешните работи през 2018г. В рамките на така завършеното образование по същата специалност жалбоподателят е изучавал и е полагал изпити по множество правни дисциплини, като е бил положил успешно и държавни изпити по гражданскоправни, наказателноправни и публичноправни науки във В., като се отбелязва, че последния от тях е положил през месец декември 2020 година. И. И. Ц. сочи, че до момента на подаване на жалбата, диплома за завършено образование по специалност „Право“, образователно-квалификационна степен /О./ „магистър“ не му е била издавана. Твърди, че отправял многократни устни запитвания до университета, откъдето той е бил уведомяван, че са изпратени и всички необходими документи до Министерство на образованието и науката, като неиздаването на дипломата на жалбоподателя се дължало на това, че от министерството „мълчаливо отказват да издадат холограмен

стикер“, изискуем на осн. чл.4, ал.4 от Наредбата за държавните изисквания към съдържанието на документи, издавани от висшите училища /НДИСДИВУ/. Излага подробни съображения за това, че е следвало да му бъде признато проведеното обучение, респ. да бъде издаден холограмен стикер за диплома завършено висше образование по специалност „Право“ от В..

С разпореждане № 486/18.08.2022г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 174/2022г., като предвид оплакванията за евентуална дискриминация, извършена по признак „образование“ и „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация, преписка е разпределена за разглеждане от петчленен състав, поименно определен. С Разпореждане 538/20.09.2022г. е определен служител за извършване на проучване по преписката. Със Заповед № 12-11-444/10.03.2023г. , Заповед № 12-11-454/13.03.2023 и Заповед № 12-11-476/14.03.2023 е заместен член от състава.

За пълното и обективно изясняване на фактичката обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр. КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изискала и приложила по преписката становища от страните – ректор на В. „Ч. храбър“, МОН, представлявано от министъра на образованието и науката

Изготвен е доклад-заключение на докладчика по преписката К., с който изразява становище за направено изясняване на фактичката обстановка по спора и предлага насрочването на открито заседание по разглеждане на преписката.

Видно от приложените по делото протокол от 22.03.2023г./л.56 и сл. / е проведено заседание на което е присъствал И. И. Ц.. Той е изразил становище и е направил доказателствени искания.Решението по жалбата е отложено за събиране на доказателства.

Видно от приложените по делото протокол на л. 78 и сл. , съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. е проведено открито заседание, за които страните са били надлежно призовани. Последните не са участвали, като единствено са представили писмени становища. Според протокол от 31.05.2023г., на същата дата е проведено заседание по преписка № 174/2022г., като е обявено, че КЗД ще се произнесе с решение по преписката.

Постановено е Решение № 291/07.08.2023г. на КЗД по преписка № 174 от 2022г., с което е установено, че Министерството на образованието и науката /МОН/ е извършило дискриминация по признак „образование“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. по отношение на И. И. Ц.. Със същото решение КЗД установява, че министъра на образованието и науката и ректора на В. не са извършили дискриминация по отношение на И. И. Ц..

На основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр. е дадено предписание на ответната страна министъра на образованието и науката, да се въздържа за в бъдеще от подобни дискриминационни действия, предвид установеното в т.1 и да не допуска неравно третиране на студент/студенти, изпълнили всички изискуеми от тях условия във връзка с провежданото обучение, да търпят последиците от неравното им третиране спрямо лица, намиращи се в аналогично на тяхното положение, както и да не допуска наличието на обстоятелства, които биха могли да доведат до определена форма на дискриминация или съмнение за такава.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата за допустима като подадена от надлежна страна-адресат на административния акт, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, в рамките на преклузивния срок предвид датата на депозиране на жалбата пред КЗД 22.08.2023г. с вх. № 90-08-80 и липсата на данни по преписката решението на комисията да е било съобщено на засегнатото от акта лице – Министерство на образованието и науката.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисия за защита от дискриминация. Разпоредбата на чл. 64 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 35, ал. 2 от ППКЗД предвижда, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него”, като при несъгласие на член от състава с решението на мнозинството последният го подписва с особено мнение, което мотивира. В случая е налице съответствие между лицата, които са присъствали на проведеното последно заседание, и тези, които са се подписали под крайния за производството акт.

При постановяване на решението е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 ЗЗДискр, като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия, както и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. За изясняване на фактическата обстановка е извършена процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. Изискани са становища и обяснения по изложените оплаквания от ответника и заинтересованите страни в производството по реда на чл. 55 – чл. 59 ЗЗДискр, дадена им е възможност да представят доказателства. В съответствие с чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр докладчикът е изготвил заключение.

По съответствието с материалния закон съдът съобрази следното:

За да постанови оспорената част от Решение № 291/07.08.2023г. по преписка № 170/2022г. КЗД е приела, че И. И. Ц. е приет като студент по специалност „Право“, магистърска програма, задочно обучение във Варненски свободен университет през 2018/2019г. В рамките на така завършеното образование по същата специалност жалбоподателят е изучавал и е полагал изпити по множество правни дисциплини, положил е успешно и държавни изпити по гражданскоправни, наказателноправни и публичноправни науки във В., като се отбелязва, че последния от тях е положил през месец март 2021г. Направен е извод, че жалбоподателят е положил успешно и трите държавни изпити във връзка с финализиране висшето образование по специалността „Право“. Според КЗД жалбоподателя притежава висше образование с образователно квалификационна степен "магистър" по специалност „Право“, което го определя като носител на защитен по ЗЗДискр. признак, стоящ в причинно-следствена връзка с посоченото неблагоприятно третиране.

КЗД е установила наличие на лица, притежаващи качеството студенти по същата специалност, които са се обучавали в идентична форма и между които може да бъде извършена съпоставка относно налично неблагоприятно третиране спрямо И. И. Ц.. Установено е, че тези лица са получили официалния свидетелстващ документ относно полученото от тях образование ведно с всички изискуеми нормативни реквизити. Направен е извод, че жалбоподателят е бил в ситуация, в която макар и да отговаря на

условията за това, не е получил идентичен подход в третирането с този, при който неговите колеги са били снабдени с дипломи съдържащи холограмен стикер издадени от МОН. Последното обосновавало осъществяване на акт на дискриминационно третиране, като ответната страна не е представила доказателства, че принципа на равно третиране не е нарушен - не е доказано наличието на обстоятелство, обуславящо отказ или забавяне на предоставянето на холограмен стикер на В. с цел изпълнение на реквизитите предвидени в чл.4б от НДИСДИВУ /в редакцията ѝ към посочения момент/. Предвид изложеното съставът на КЗД приел, че Ц. е бил третиран по-неблагоприятно по признак „образование“ съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., с което е нарушен Закона. Последното било функция на липсата на предприети действия от страна на компетентния орган да снабди висшето учебно заведение с холограмен стикер за дипломата на Ц. при наличието на предпоставки за това. КЗД прела още, че правоотношението между МОН и В., рефлектира върху личната правна сфера на Ц., създавайки пречка за упражняване на защитени негови права /напр. правото да удостовери наличие на придобито образование и образователно-квалификационна степен; правото му да участва пълноценно в пазара на труда и т.н./. Последното представлява различен подход към него, което се удостоверява при съпоставка на неговото положение с това на различни лица „сравнители“, за които са налице идентични предпоставки за преценка от страна на МОН.

При гореизложените съображения КЗД е постановила оспореното решение в пункт първи – установява, че МОН е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация по отношение на И. И. Ц..

Така постановеното решение е неправилно и противоречащо на материалния закон.

В оспореното решение е констатирано, че от МОН по отношение на И. И. Ц. е извършена пряка дискриминация по чл.4, ал.2 ЗЗДискр. по признак „образование“ (т. I от решението), която част именно се оспорва, видно от съдържанието на жалбата.

Разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. съдържа забрана на всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените дискриминационни признаци. Съгласно чл.4, ал.2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легалната дефиниция на понятието „неблагоприятно третиране“ се съдържа в §1, т.7 във връзка с т.8 от ДР във връзка с чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр., това е „всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица“.

В случая Комисията е направила констатация за наличието на пряка дискриминация посредством неиздаване на холограмен стикер за диплома за завършено висше образование по специалността „Право“.

Съгласно чл. 9, ал. 3, т. 5 ЗВО Министерският съвет определя държавните изисквания относно придобиването на висше образование в различните образователно – квалификационни степени и специалностите от регулираните професии (сред които е и специалността „Право“). В чл.7, ал.1 ЗВО е посочено, че дипломите за завършена образователно-квалификационна степен на висшето образование се издават от съответното висше училище. Те се признават от държавата, при условие че

обучението е проведено в съответствие със ЗВО и с държавните изисквания (чл.7, ал. 3 ЗВО).

На основание чл.9, ал.3, т.11 във връзка с чл.7 ЗВО с Постановление № 215 на Министерския съвет от 12.08.2004 г. е приета Наредба за държавните изисквания към съдържанието на основните документи, издавани от висшите училища (НДИСОДИВУ). В чл.4, ал.8 НДИСОДИВУ (в приложимата редакция, преди отм. в ДВ. бр.97/06.12.2022г.) е уговорено, че поставянето на холограмен стикер върху диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висше образование е задължително условие за признаването му от държавата. В чл.4а от Наредбата е описана и процедурата за предоставяне на холограмен стикер. Преди издаването на диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висше образование, висшето училище чрез регистрите по чл.10, ал.2, т.3, б. „в“ и „г“ ЗВО представя в Министерството на образованието и науката данни за завършилите студенти, както и доказателства, че студентите успешно са завършили обучението си по специалността от съответната образователно-квалификационна степен в съответствие с изискванията на ЗВО и с държавните изисквания. Министерството на образованието и науката извършва проверка за съответствието на предоставените му данни в двата регистъра, както и за съответствие на проведеното обучение със ЗВО и с държавните изисквания. При констатиране на несъответствия, МОН автоматизирано уведомява висшето училище, което в 15-дневен срок следва да предостави обяснения за причината за несъответствията, както и да ангажира убедителни писмени доказателства, че обучението е проведено в съответствие с изискванията на ЗВО и с държавните изисквания. Холограмният стикер се предава на висшето училище в срок до един месец от представянето на всички необходими данни и доказателства на МОН.

Комисията е сезирана с оплакване за осъществена дискриминация по признаци „образование“ и „лично положение“ от страна на МОН по отношение на А. И., изразяваща се в неосигуряване на холограмен стикер за дипломата му за завършено в В. висше образование по специалността „Право“, след успешно положени три държавни изпита. Страните не спорят по основните факти, които се установяват и от представените в административната преписка писмени доказателства. В случая претенцията на МОН се свежда до това, че не са изпълнени изискванията по чл.6, ал.1 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“ за продължителност на

обучението от минимум 10 семестъра и минимален хорариум от 3 500 учебни часа, и в този смисъл изслушаният хорариум и положените изпити по правни специалности във факултет, който не е юридически по см. на чл. 1, ал. 1 от Наредбата.

Тук е мястото, където следва да се посочи, че КЗД е излязла извън правомощията си, приемайки, че И. И. Ц. притежава висше образование с образователно квалификационна степен "магистър" по специалност „Право“, след като това не е удостоверено по действащият към момента ред. В същност установяването на обстоятелствата от които да се направи извод, че Ц. притежава съответната квалификационна степен и специалност е възложено на МОН, а проверката на становището на административния орган се извършва от съда. В този смисъл на КЗД не е възложена нито правоустановяваща, нито правораздавателна функция, съобразно които да се произнася по въпроси, вън от нейната компетентност по см. на глава III от ЗЗДискр. Комисията е обвързана с наличието или липсата на официални удостоверителни документи, а не с факти и обстоятелства, непризнати по съответния ред. Или с други думи казано от обстоятелствата, че Ц. се е обучавал в А. и В., както и че е положил държавни изпити Комисията не може да прави изводи, че е притежавал висше образование с образователно квалификационна степен "магистър" по специалност „Право“.

Спорът по делото се свежда до това представлява ли пряка дискриминация неиздаването на холограмен стикер от МОН на дипломата на студента.

Наличието на холограмен стикер е задължително условие за признаването ѝ от държавата на основание чл.4, ал.8 от НДИСОДИВУ, в приложимата редакция, преди отмяната в ДВ. бр.97/06.12.2022г. При произнасянето си КЗД изрично посочва, че съгласно действащата разпоредба на чл. 4, ал. 4 от НДИСОДИВУ към момента, в който Ц. е поискал от висшето училище холограмен стикер, то този стикер би следвало да бъде предоставен от МОН на ректора или упълномощено от него лице от висшето училище, както постановява следващата алинея пета от същата разпоредба. Следователно, правоотношението по издаване на холограмния стикер възниквало между МОН и съответното висше учебно заведение, а не между МОН и съответния студент от висшето училище.

Безспорно е, че студентът не е оправомощен да подаде заявление за издаване на холограмен стикер от МОН, нито да го получи в случай, че са налице предпоставките за издаването му. Както беше изяснено по – горе, холограмният стикер има за цел да гарантира осъществяването на контрол от страна на МОН относно съответствието на обучението с

държавните изисквания. Проверката обхваща 1). съответствие на следните данни за студента в регистрите: имената, ЕГН, гражданство; наименование на основното звено или филиала, организирали обучението; факултетен номер; единен академичен номер; образователно-квалификационна степен; специалност, професионално направление и професионална квалификация; втора специалност; форма на обучението; други данни, отразяващи спецификата и резултатите от проведеното обучение, както и 2). съответствие на проведеното обучение със ЗВО и с държавните изисквания. Контролът се извършва чрез регистрите по чл. 10, ал. 2, т. 3, букви "в." и "г." от ЗВО - регистър на всички действащи, прекъснали и завършили студенти и докторанти, по степени на обучение и по професионални направления; както и регистър на издадените удостоверения за целите на издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") на граждани на трети страни, приети за обучение в български висши училища и научни организации. Т.е. обект на проверка е именно проведеното от страна на висшето училище обучение, гаранция за което е издаването на холограмен стикер. Ето защо, необоснован се явява изводът на КЗД за осъществена пряка дискриминация от страна на МОН по отношение на И. И. Ц., извършена, чрез неиздаване на холограмен стикер. Действително към момента на подаване на жалбата пред Комисията той е бил в различно фактическо положение спрямо посочените в административната преписка сравнители – други негови състуденти /писмо на л. 34 от делото/, обучавали се в А. за чиито дипломи са издадени холограмни стикери. Въпреки това, както беше посочено, за да е съставомерно деянието, е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на правната норма на чл. 4, ал.1 и ал.2 ЗЗДискр. В този смисъл следва да се установи не само по-неблагоприятно третиране на лицето, но и да се докаже, че то е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл.4, ал.1 ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, което при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.

Съдът намира, че липсват доказателства И. И. Ц. целенасочено да е бил по-неблагоприятно третиран в сравнение с останалите студенти, на които е издаден холограмен стикер, който подход да е пряко и непосредствено обвързан от защитен признак „образование“. До този извод се стига предвид направения по-горе преглед на реда за издаване на холограмни стикери и, че цел на това производство е осъществяването на контрол върху съответствието на проведеното обучение със ЗВО и с държавните

изисквания, както и на някои данни за студента. Част от проверката са обстоятелства, които нямат никакво отношение към студента, например дали висшето училище е акредитирано да провежда обучение по съответната специалност, професионално направление или специалност от регулираните професии – чл. 80, ал.1 във вр. с чл.7, ал.3 ЗВО. Не би могло да се приеме, че едно лице е третирано по - неблагоприятно чрез действия/бездействия в рамките на производство, по което това лице не е страна и което има за цел проверка на осъщественото от съответното висше училище обучение. Правоотношението възниква между МОН и висшето училище, а не между МОН и студентът, който е завършил обучението си.

Не всяко „бездействие“ по см. на § 1, т.7 от ДР на ЗЗДискр. може да бъде квалифицирано, като акт на дискриминация. Липсват данни за съзнателно упражнявано поведение от длъжностни лица на МОН спрямо Ц.. Тълкуването и прилагането на разпоредбата на чл.6, ал.1 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“, свързани с продължителността на обучението в семестри, не води автоматично до извод, че МОН е демонстрирало преднамерено поведение, което да може да се определи като по-малко благоприятно третиране на И. И. Ц., единствено и само, поради това, че той е носител на защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Отказът за издаването на холограмен стикер на дипломата за висше образование от В., е обусловен от извършване на проверки за съответствие и изясняване на обстоятелствата по повод приключване на неговото обучение. Различията в тълкуването на относимата нормативна регламентация от страна на МОН и студента относно формата и продължителността на обучението, не предопределят извършен пряк дискриминационен подход към лицето. Установява се, че и спрямо други лица от В. „Ч. Х.“ през 2021г. не са били издавани валидиращи стикери на дипломите им, именно поради разбирането на МОН, че обучението им не е протекло при спазване на единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“. Дори и да се приеме, че това становище на органа е незаконосъобразно, това не означава непременно /нито пряко, нито косвено/, че спрямо И. И. Ц. е извършен акт на дискриминация по признак „образование“. Тук е мястото да се посочи, че за да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективен противоположен резултат за това лице и то именно заради наличен негов защитен признак. Ответникът не е изложил мотиви, дали според него се касае за незаконосъобразно

извършено от МОН фактическо бездействие, но дори и да е налице такава хипотеза, това не означава, че всеки един административен акт /в широк смисъл/, след като не се основава на закона е дискриминационен за неговия адресат.

Формира се извод, че КЗД неправилно е приела, че по отношение на И. И. Ц. е осъществена пряка дискриминация по негов защитен признак „образование“, поради което решението в тази част следва да бъде отменено.

Предвид изхода на спора основателна е претенцията на представителя на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото съдът определя в размер на 200 лева на осн. чл. 24 от Наредбата за правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 291/07.08.2023г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 174 от 2022г., в частта с която е установено, че Министерството на образованието и науката е извършило дискриминация по признак „образование“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. по отношение на И. И. Ц., като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминацията да заплати на Министерството на образованието и науката да заплати сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: